

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА АКАДЕМІЯ КУЛЬТУРИ
ФАКУЛЬТЕТ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на здобуття освітнього рівня Магістр
зі спеціальності 024 Хореографія

на тему: **«Формейшн в хіп-хоп культурі: аспекти реалізації хореографі-
чного твору»**

Структура кваліфікаційної роботи:
—теоретична частина творчого проєкту
—творчий проєкт – хореографічна композиція

«ТАНЦІ НА ШАНХАЙСЬКИХ ВУЛИЦЯХ»

виконавець: здобувач вищої освіти
рівня магістр
денної форми навчання
Ян ЮЙЧЖУ

керівник кваліфікаційної роботи:
кандидат мистецтвознавства, старший викладач
кафедри сучасної та бальної хореографії
Кирило ШКУРСЬВ

Харків – 2024 р.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ І. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ХОРЕОГРАФІЧНОЇ КОМПОЗИЦІЇ	7
1.1.Формування та розвиток хіп-хоп танцю: історико- методологіні аспекти.....	7
1.2. Формейшн у хіп-хіоп хореографії.....	10
РОЗДІЛ ІІ. ДОСЛІДЖЕННЯ МИСТЕЦЬКИХ АНАЛОГІВ І ПРОТОТИПІВ ТВОРЧОГО ПРОЄКТУ	34
2.1. Аналіз хореографічних доробків балетмейстерів КНР.....	34
2.2. Хореографічні твори українських та європейськиххореографів	35
ТВОРЧИЙ ПРОЄКТ	
РОЗДІЛ І. КОМПОЗИЦІЙНИЙ ПЛАН ХОРЕОГРАФІЧНОЇ КОМПОЗИЦІЇ	39
1.1. Основні характеристики хореографічного твору.....	39
1.2. Дійові особи та їхня стисла характеристика	40
1.3.Лібрето.....	40
1.4. Розгорнутий зміст.....	41
1.5.Драматургія.....	41
1.6. Музичний аналіз.....	42
1.7. Опис та зображення костюмів.....	43
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	47
ДОДАТКИ.....	50

ВСТУП

Актуальність теми

Сьогодні прояви людської культури є численними та різноманітними, і що дня з'являються нові аспекти та деталі, варті вивчення. Масова культура є основою, на якій розгалужуються різноманітні субкультури, і завжди була в центрі уваги різних соціальних інститутів та предметом дослідження науковців різних наукових галузей. Особлива увага приділяється питанню взаємовідносин суспільства і субкультур, серед яких особливе місце займають різноманітні субкультури, що привертають увагу молоді, багато з яких активно залучені до субкультур.

Лише у 20 столітті танець став сучасним видом мистецтва і набув нових значень та ролей. Сьогодні танець має всі інші можливості. Це в сещевидовище, приємне проведення часу, соціальний ритуал тощо, але лише нещодавно він став сучасним мистецтвом, актуальним художнім вираженням. Є й інші шляхи розвитку танцю. Він може стати спортом (спортивні або бальні танці), частиною терапії (танцювальна терапія) або основою соціальної (молодіжної) само ідентифікації (наприклад, хіп-хоп), але вони непов'язані з сучасним мистецтвом. Інтерес до танцю і танцювальної діяльності в сучасній культурі неухильно зростає, що вимагає теоретичного осмислення феномену популярного танцю і танцювальної культури з позицій хореографії, але рівень цього осмислення не відповідає рівню практичної зацікавленості в освоєнні напрямків, які сьогодні вважаються хореографічними предметами. Звичайно, сам по собі популярний танець не є абсолютно новим предметом дослідження, але існує низка питань, які не отримали достатньої уваги в дослідницькому середовищі.

По-перше, перше поняття "популярного естрадного танцю", знаменник, не з ведено воднеціле, і досі існує чимало невизначених сфер.

В принципі, танець є формою художньої творчості, що належить до сфери високої культури, як урозуміють зточки зору філософії, естетики та мистецтвознавства. Однак поняття "популярна танцювальна культура" залишається незвіданою територією в дослідницькому середовищі.

По-друге, танцювальна культура немає чіткого визначення. Існує багато різних назв цього явища, таких як "танцювальна пластика" або "танцювальний мюзикл". Автори вкладають у ці терміни різне значення, яке можна зрозуміти лише з контексту, в якому вони вживаються, а також з предмета і фокусу конкретного дослідження. Через брак конкретики у визначенні категорій виникає ще одна проблема. Оскільки межі явища не окреслені, а його детальна структура не зрозуміла, не розроблені конкретні методології для його аналізу. Масова танцювальна культура вивчалася фрагментарно, переважно на емпіричному рівні, і тому постає як сукупність фактів, норм та індивідуальних феноменів. Кластери невизначеності в проблемному полі "масової танцювальної культури" пов'язані з факторами, що формують танцювальну культуру, способами її трансляції та функціональними моделями.

Танцювальна культура задовольняє широкий спектр індивідуальних і суспільних потреб. Кожна локальна культурна форма націлена на певний набір функцій, пов'язаних з її умовами, але, на наш погляд, танцювальна культура виконує дві основні функції: комунікацію та ідентифікацію, незалежно від умов, які її визначають.

Наразі танцювальну культуру хіп-хопу визначають як складне, динамічне та багатовимірне соціальне явище, яке в коріні не в масовій культурі, залежне від неї та впливає на неї. Однак досі не існує чітко-

горозуміння цього терміну, і це дослідження дає пояснення цьому. В останні роки, з проникненням хіп-хопу в молодіжну культуру, це поняття було замінено терміном "реп", який зараз на слуху. Таким чином, "реп" -це виключно музичний стиль, тоді як "хіп-хоп"-це субкультура, яка включає в себе, крім репу, діджеїнг, графіті, певні форми одягу, деякі види спорту, брейк-данс і тому є набагато ширшим поняттям, ніж "реп". Сьогодні реп та хіп-хоп культура загалом набуває все більшої популярності, а сленгреперів має значний вплив на сленг молоді. Цікаво розглянути, що це закультурна течія, чому і як вона увійшла в мову сучасної молоді (наскільки вона її розуміє).

Мета дослідження – на прикладі танцю “хіп - хоп” виявити сферу повсякденності як цілісний соціокультурний життєвий світ людини.

Завдання:

- дослідити чим є даний культурний напрям, чому і як входить у мову сучасної молоді і (наскільки їй зрозуміла);
- з'ясувати чи відноситься хіп-хоп до «Масової танцювальної культури»;
- дослідити п'ять стовпів хіп-хоп-культури: емсіінг (англ. MCing), діджеїнг (англ. DJing), брейкінг (англ. Breaking), графіті (англ. Graffiti-writing) і knowledge(певну філософію).;
- удосконалення власного тіла - навчання танцювальним рухам підвищує не тільки самооцінку, але і роблять людину стрункіше, здоровіше;
- проаналізувати Хіп-хоп, як один з найбільш доступних, відомих і яскравих стилів сучасного танцю. Який став справді культовим і вийшов з «підвороття» у великий світ;

- удосконалити власний пласт культури, який включає в себе не тільки сам танець, але ще і музику, стиль одягу, яскраві графіті і багато іншого.

Об'єкт – хіп-хоп культура як феномен постмодерної реальності..

Предмет – аксіологічна складова західної та вітчизняної хіп-хоп культури.

Методи дослідження: Наразі ця діяльність ґрунтується на комплексному підході порівняльного аналізу. Порівняльно-історичні методи були необхідні для вирішення поставлених цілей і завдань. Ці методи та дослідження дають змогу виявити та проаналізувати конкретні моделі вуличних танців, стилі одягу, кількість людей та образи вдосконалення свого тіла. Вивчення танцювальних рухів не тільки підвищує самооцінку, але й робить людей стрункішими та здоровішими. Відкрийте для себе унікальний стиль "клубних танців", де кожен може долучитися до культури, свободи і творчості. При цьому виможете самовиражатися у найбільш прийнятний у наш час спосіб

Практичне значення: теоретичні матеріали можна застосувати у творчій роботі балетмейстерів сучасного танцю і подальших наукових розробках цієї теми та отримати висновки.

Структура та обсяг кваліфікаційної роботи складається зі вступу, двох розділів теоретичної частини та двох розділів творчого проєкту, висновків, списку використаних джерел – 30 найменувань, 4 додатків. Повний обсяг роботи складає 72 сторінки.

РОЗДІЛ І. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ХОРЕОГРАФІЧНОЇ КМПОЗИЦІЇ

1.1.Формування та розвиток хіп-хоп танцю: історико- методологіні аспекти

Термін « вуличний танець» є дуже поширеним і має широкий спектр.У багатьох танцювальних студіях вуличний танець подається як вид танцю. Однак це абсолютно правильно, оскільки вуличний танець-це комплекс танцювальних стилів.У Кембриджському словнику є таке-визначення: вуличний танець-це не формальний танцювальний стиль, який зародився на вулицях і в нічних клубах. Він включає в себе хастл, кізомбу, брейк-данс і хіп-хоп. Поняття вуличного танцю тісно переплітається з поняттям "бального танцю", оскільки не існує специфічних вимог достаті, віку чи рівня виконавців. Під соціальним танцем зазвичай розуміють танцювальну творчість у різних соціальних, дозвіл-левих та побутових ситуаціях, що проявляється в інституційних та не інституційних формах.Однією з його головних особливостей є акцент-на імпровізації та індивідуальності танцюристів. Його основними функціями є єдність і комунікація, саме тому вуличні танцювальні рухи є такими популярними. Вивчено вуличні танці (брейкінг, рокінг, попінг, хауста і хіп-хоп).

Родоначальником танцювального хіп-хопу є африканський джаз, який змінив класифікацію імпровізації. Через танець люди висловлювали свої емоції та бажання. Молоді хлопці та дівчата намагалися показати себе як найкраще і привабити протилежну стать за допомогою танцю. І ваффо-році, і в хіп-хопі присутня певна "розку-тість", своєрідний рух, який здається протилежним фальші. Це пов'язано з тим, що для африканців Бог не на небі, а на землі. Через

те, що вони танцюють до землі, їхня стійка низька, а коліна завжди трохи розведені в танці. Оскільки першим музичним супроводом були барабани і том-томи, хіп-хоппі з ніше успадкував хорошу ритмічну основу, яка згодом розвинула і вдосконалила хіп-хоп. Слово "hip" було використане в 1898 році в афроамериканському діалекті англійської мови (AAVE) для позначення рухомих частин людського тіла. Слово "hop" тоді використовувалося для позначення "хіп-хоп!". У випадку зі словом "hip"- це власне рух (стрибок). Однак "hip" також означає "бу-тимудрим" або "щось піднімається", тоді як "hop" означає рух. Іншими словами, разом вони означають ментальний рух.

Хіп-хоп- культурний рух, що виник 12 листопада 1974 року в середовищі робітничого класу в Нью-Йорку; діджей AfrikaBambaataa першим визначив п'ять стовпів хіп-хоп культури (MC, діджей, брейкінг, графіті та знання (своєрідна філософія) були розкриті в перше. Серед інших елементів-бітбоксинг, хіп-хоп мода та сленг.

Згідно з Червоною енциклопедією Радянського Союзу, історія хіп-хопу почалася в 1969 році в нью-йоркському чорному гетто, Південному Бронксі, коли діджей АфрикаБамбаа та придумав цей термін через п'ять років після того, як зріла культура вже потребувала загальної назви. Тоді ж, у 1969 році, інший легендарний діджей, Кул Херк, придумав ще один термін: "B-Boys"-скорочення від "брейк-бойз".-Це означає "хлопці, що танцюють на перерві". Кожна субкультура починається з назви Бітники, хіпі, панки, растафари і навіть російські нігілісти минулого століття усвідомили себе рухом лише тоді, коли звичайні люди почали називати їх образливими іменами. В Африці дитина не вважається людиною, доки громада не дасть їй імені. Саме так Кул Херк придумав термін "бі-бої". Його первісний зміст був безневинним, але суспільство, як завжди, розшифрувало його по-своєму, визнавши молоде диско-покоління "поганими хлопцями

"Хуліганамі".

Вважається, що репері Кіт "Ковбой" Біггінс, Grand master Flash та Furious Fives творили "Хіп-хоп" у 1978 році, коли дражнили друга, якого призывали до армії. Вони співали пісні у джазовому устилі: "Ми імітували ритм солдатського маршу. Потім ковбої розробили ритми хіп-хопу як частину свого сценічного виступу. Гурт виступав переважно з дискотечними артистами, яких приваблював цей новий тип музики, створений MC/DJ, і які називали їх "тими хіп-хоперами". Ця назва, яка спочатку мала на увазі знак неповаги, незабаром стала означати нову музику і культуру.

Як завжди, молодь згордістю підняла ці знамена на своїх прапорах, і так народилася хіп-хопкультура. А ось передісторія 5-х: Кул Херк переїхав з Ямайки до Бронксу, привізши з собою традиції вуличних танців Кінгстона, де діджеї крутять платівки під реггі-фонограму, а поети читають вірші наживо. Але головним була не музика, а вулиця, незалежність цих подій і провідна роль діджея.

До цього американські діджеї були безбарвними наймитами у великих клубах, які грали те, що хотіли власники. На Ямайці діджей був королем, власником звукової системи та музичної студії, навколо якої оберталася все життя молоді. Він організовував власні вечірки, давав мікрофони вуличним поетам і власноруч відганяв захоплені растаманські візки. Кool Herc відкрив еру дешевих підпільних вечірок у Нью-Йоркському гетто. Нете, щоб хтось у Нью-Йорку був надто тупим, щоб думати самостійно (Піт Діджей Джонс, Діджей Голлівуд, Едді Чіба, "Love Bug" Старскі та інші місцеві брати були частиною нового руху), а тепер, що Кул Харкер з'явився саме в той час, коли його очікували, - це факт. Вони просто опинилися там у той час, коли від них очікували. Сотні чорношкірих і пуерториканських підлітків тіснилися в підвалах і покинутих будинках, де проходили домашні вечірки,

і юрмилися під дверима клубів, де крутили їхні улюблені діджеї. Так зароджувалася клубна культура. Kool Herc був першим, хто приніс на вечірку два вертушки і почав грати музику нон-стоп. Для цього доводилося міксувати платівки, діджей став творцем, артистом і харизматичним лідером. Згодом він став відомим як церемоній мейстер.

1.2. Формейшн у хіп-хіоп хореографії

Творцем хіп-хопу вважається Сільвія Робінсон, яка, заснувавши разом з чоловіком у 1970 році компанію Sugar Hill Records, вивела хіп-хоп на комерційний ринок і широко популяризувала його. На початку осені 1979 року її студія випустила сингл гурту The Sugar Hill Gang "Rapper's Delight" і створила сенсацію на ринку популярної музики США.

На початку 1980-х реperi зацікавилися європейською електронною музикою, зокрема Kraftwerk і Гері Нуманом, і почали активно записувати свої треки. Розвиток технологій, а також розвиток брейкбіту сприяли відокремленню ритму хіп-хопу від диско та фанку. Ритми брейкбіту в поєднанні з більш досконалими техніками ямайського дабу вивели хіп-хоп на новий рівень.

До середини 1980-х хіп-хоп перестав бути музикою лише для вечірок, і наступне покоління реперів почало піднімати більш серйозні теми. Наприклад, соціально агресивний репер Public Enemy став культовим не лише серед чорношкірих. Музичний бік хіп-хопу також ускладнився. Його сучасний етап розпочався у 1987 році: у середині 1980-х реп-музика набула популярності, яку можна порівняти з роком і кантрі, а з 1988 року реп-музика була окремо номінована на Американську музичну премію.

До хіп-хопу головною організуючою силою були чорні радіостанції. Насправді, це було дуже хороше радіо. Ми звикли до національного радіо та годинникових FM-папут. Ці маленькі радіостанції жили з гетто, обговорювали реальні проблеми, грали улюблену музику і, що найважливіше, підтримували певний місцевий клімат, який дозволяв людям відчувати себе як

вдома. Фактично, вони перетворили геттона спільноту.

Зародившись у ПівденномуБронксів 1970-х роках, хіп-хоп став частиною молодіжної культури в усьому світі; з кінця 1990-х років в хіп-хоп поступово перетворився з соціально свідомого вулично гоанде граундуна частину музичної індустрії ,а до середини першого десятиліття 21-го століття ця субкультура стала "модною" і перетворилася на "мейнстрім".

Тим не менш, багато діячів хіп-хопу все ще продовжують "мейнстрімити" протести проти нерівності та несправедливості, а також опозицію до влади іммігрантів.

Історія стилю

Олдскульний хіп-хоп зародився в 1970-х і на початку 1980-х років, коли хіп-хоп музики ще не існувало. У той час, коли музика була сумішшю диско, фанку та року, з'явився і танець. Цю музику можна було почути на спортивних майданчиках, на шкільних вечірках і в квартирах, і люди із задоволенням слухали її і рухалися під неї.

Щоб отримати уявлення про цей жанр музики, достатньо послухати DeLaSoul, EricB.&Rakim, Sugarhill Gangта KsAnd TheSunshine-Band.

Його батьківщиною є Південний Бронксу 1973 році, а музичним предком вважається афроамериканський джаз, в основі якого лежить імпровізація. Олдскульний танець не можна порівнювати з класичним танцем. При виконанні номерів в стилі олдскульне можливо не імпровізувати, оскільки акторські здібності виконавця яскраво виражаються через рух.

Паралельно розвивався рок і попінг, які згодом стали невід'ємною частиною олдскульного хіп-хопу. Щоб отримати уявлення про те, де використовувався олдскульний танець, достатньо поглянути на виступи Майкла Джексона, де стиль "робот" став дуже популярним.

Стиль захопив уяву кожного, і майже кожен спробував його, хвилеподібні розгойдувальні рухи та ламані, переривчасті тіки були частиною стилю.

Першим, хто представив хіп-хоп світові, був Моп Топ і БуддаСтретчз EliteForce, який об'єднав олдскульні стилі, такі як поп, рокі-брейкінг, з новою школою. І зараз він вважається засновником хіп-хопу. Ерік Біта Ракім, Майкл Джексон, Діана Росс, Мерая Керіта інші відомі артисти використовували хіп-хоп своїх кліпах. Вони також сприяли поширенню хіп-хопу по всьому світу і створенню нового руху.

Ще однією людиною, яка брала участь у створенні таких вуличних стилів, як House Dance, був Caleaf (CaleafSellers). Учасник Мор Тор (MorTor), Dance Fusion і свідок ранніх днів хіп-хопу, він представляє хіп-хоп культуру в цілому.

У 1990-х роках CC Penistone був першим, хто використав хаус, і багато артистів почали використовувати його після цього. Він зародився в США і поширився на Європу та Азію, де сяє і сьогодні. Цей стиль дуже активний, енергійний і динамічний. Він концентрується на певних частинах тіла (ноги, руки, голова). Одним із найвідоміших різновидів хіп-хопу є Tiger No. Концепція Tiger No вперше була розроблена наприкінці 1960-х - на початку 1970-х років. Спочатку це поняття застосовувалося до електронних музичних стилів і вважалося абсолютно непридатним для танців. Однак у 1994 році з'явився тренд, який отримав назву "танці на стільцях" (chair dancing). Повільна, трохи меланхолійна музика, похмурі тексти, ламані ритми - погодьтеся, що це не найкращий супровід для танців, але сьогодні цей стиль дуже популярний у США.

Хіп-хоп - один з найдоступніших, найвідоміших і найяскравіших стилів сучасного танцю. Це не тільки танець, але й музика, стиль

одягу, яскраві графіті та багато інших аспектів культури, які утворюють унікальний пласт. За правилами, хіп-хоп потрібно танцювати з характерним підстрибуванням на восьми нотах, а на початку нарощують м'язи за допомогою різноманітних стрибків і поворотів. Зазвичай хіп-хоп танцюють під реп, але він увібрав у себе всі найкращі елементи іншого не менш відомого і популярного стилю -брейк-дансу, а точніше його "верхньої" частини -рок, попінгу тощо.

Зроками рухи стали складнішими, швидшими і хореографічно вигадливішими, і тепер хіп-хоп вже не можна назвати просто хуліганським танцем.

Хіп-хоп є одним з центральних культурних представників покоління і може проникнути в свідомість будь-кого. Хіп-хоп поділяється на кілька самостійних стилів, і кожна людина сама вирішує, яка "гілка" їй до душі.

Сценічна версія, яка зроками злилася з поп-культурою, називається олд-скул, тоді як всі трансформації, які роблять самі танцюристи, створюючи власні рухи і придумуючи нові сюжети, вже називаються нью-скул, так званий хіп-хоп нового стилю. Якщо подивитися на кліпи популярних американських виконавців, то більшість з них містять елементи хіп-хоп танцю. Основні рухи

- reebok;
- smurf;
- prep;
- cabbage patch;
- the wop;
- the fila (rembo);
- happy feet.

Ці рухи є першими, які вивчають у хіп-хопі, їхню техніку досить складно пояснити. Танець підходить для тих, хто не боїться ви-

кликів, і ці рухи є основою всіх стилів. Неможливо почати вивчати хіп-хоп, незіткнувшись з базою олдскульного хіп-хопу.

Поппінг (popping, popping).

Це стиль вуличного танцю, техніку якого можна описати так: чергування швидкого напруження і розслаблення м'язів. Контраст між цими станами створює особливе посмикування або злам танцювальної лінії. В результаті тіло танцюриста впадає в різкі спазми, які називаються "нон" або "хіти". Поппінг передбачає багато ракурсів, жестів і різної міміки, а нижня частина тіла є рухливою. Танцюрист може сконцентруватися на одній частині тіла або контролювати дві частини тіла незалежно один від одного. Поппінг завжди виконується в положенні стоячи, за винятком деяких рухів на колінах і, в рідкісних випадках, лежачи.

Поппінг також поширений у танцювальних батлах. Рух входить до тренувальних програм багатьох танцювальних груп Divadance Club.

Його часто поєднують з хіп-хопом та електричним бугі. Такі комбінації часто називають поппінгом (наприклад, поппінг + хіп-хоп, поппінг + електрикбугі). Танці, які рухаються в стилі поппінг, відомі як "попперс". Стиль популяризувала каліфорнійська група Electric Boogaloo (раніше відома як Electronic Boogaloo Rockers) наприкінці 1970-х років. Засновник гурту Сем Соломон (також відомий як Бугалу Сем) придумав низку прийомів, які призвели до виникнення стилю, відомого сьогодні як поппінг бобугалу. Його надихнув гурт The Rockers. Танцюючи, Сем вимовляв слово "non" що раз, коли розгинав м'язи, і цей танець з часом став відомим як поппінг.

Качалка (або качалка Кемп белла). Довга версія названа на честь його засновника Дона Кемп белла. Ще один фанковий стиль, який зараз є частиною хіп-хопкіл. Характерні риси: швидкі та різкі рухи руками та кистями, менш різкі рухи ногами та стегнами. Руки

енергійно, швидко і енергійно розмахують по колу і підкреслено, руки розсікають повітря, не пом'якшуючись і не ламаючись, створюючи враження сили, рішучості і зібраності в цьому танці.

Традиційний рок (включаючи знамениту танцювальну битву Just Debut) танцюють під фанкову музику, наприклад, Джеймса Брауна, тоді як сучасний рок (фьюжн) танцюють під хіп-хоп. Танцюристи відомі як "рокери".

Вібрація.

Концепція вуличного танцю, яка описує дуже сильне скорочення м'язів, що змушує їх тремтіти або вібрувати.

Клоунада та акробатика-часті гості рок-н-ролу. Перше іноді породжує у твіанське вбрання (яскраві кольори, берети, підтяжки, білі рукавички тощо), тоді як друге вимагає фізичної сили та міцності колінних суглобів.

Характерні рухи Рок- різка зупинка на одній нозі, яка є основним рухом танцю. Рух рук повинен бути дуже ритмічним, нагадувати удар збоку.

Тикання.

Спосіб поппінгу, при якому рух виконується швидше, тобто скорочення і розслаблення м'язів відбуваються частіше, але амплітуда кожного з них може бути меншою. В результаті створюється враження "тікання", нервового скорочення м'язів.

Анімація.

Танцювальна техніка полягає в імітації стрибків кадру. Це робиться за допомогою жорстких, переривчастих рухів і схоже на стробінг. Принцип виконання рухів той самий, але дуже швидкий і повторюється через рівні проміжки часу, так що танцюрист ніби рухається під стробоскопом.

CrazyLegs.

Стиль орієнтований на роботу ніг, з великою кількістю швидких рухів ногами. Для нього характерні різноманітні рухи ногами, включаючи підйоми та опускання, а також обертання колін.

Pete та під впливом брейк-данс у танцюристів Rock Steady Crew. Для Fast Forward.

Рухи уривчасті та дещо неприродні, ніби відео прокручується назад. Як наслідок, рухи виглядають "уривчастими".

2.1. нові стилі.

Історія та розвиток

1990-ті роки принесли глобальні зміни в танці хіп-хоп. Музика стала жорсткішою, і це вплинуло на виконання танцю. Новий стиль є частиною Нової школи.

Такі музиканти, як Джастін Тімберлейк, Джанет Джексон, Дженніфер Лопес і Бейонсе, які представляють сучасну молодь, неможуть бути байдужими. У своїх кліпах та шоу виконавці рухаються в новому стилі.

Сьогодні новий стиль входить до програми танцювальних конкурсів та спортивних змагань. Кількість шанувальників неухильно зростає з кожним роком. На багатьох сайтах можна побачити неймовірно красиві виступи танцюристів New Style.

Характерні риси.

New Style або New York Style- це нова школа хіп-хопу, яка змішує різні стилі-хіп-хоп, естрадний танець, брейк-данс і вільну імпровізацію танцюристів-з акцентом на роботу ніг на противагу акробатичним стилям. Новий стиль характеризується особливо м'яким, спокійним і зовні розслабленим способом вираження руху, а також внутрішньою енергією.

NewStyle-це інклюзивний і різноманітний танцювальний напрям

у сучасному хіп-хопі. Він розвинувся з верхнього брейк-дансу, з лито-го з поп-культурою і так званим олдскульним стилем, і включає в себе елементи рагги, латини, модерну і навіть беллетристики. Для нью-стилю характерна особлива м'яка, спокійна і зовні розслаблена манера рухів, а також внутрішня енергія і в той же час спресованою внутрішньою енергією. Ця внутрішня сила використовується танцюристами для того, щоб танцювати спокійно і вільно, створюючи ефект не вимушеного, імпровізованого виступу. Не випадково найновіша форма хіп-хопу в США називається фрістайл.

Він підкреслює імпровізацію і вільний політ свідомості, вміння слухати музику і виділяти смислові акценти і приховані теми в мелодії.

Унікальна техніка і пластика розкутого, вільного New Style справляє неймовірне враження і користується великою популярністю серед танцюристів. NEW STYLE розшифровується як NEW YORKSTYLE і цей стиль вже давно танцюється в регіоні. NEW STYLE HIP-HOP-це стиль, який виник у США і базується на нестандартних рухах у сміливих поєднаннях з музикою, з акцентом на індивідуальність, експресію та творчість.

Поєднання топ-брейку, електрики та олдскульного хіп-хопу-це NEW STYLE HIP-HOP. Унікальна "широта" цього стилю дає танцюристам можливість зобразити своїм тілом все, що передає музика, не будучи обмеженими рамками.

Технічність, розповідь, розслаблені гойдалки, м'які хвилі та чіткі фіксації визначають рівень танцюриста. Танцюристи створюють власний стиль, звільняючи свою свідомість і довіряючи пластиці тіла. Рухи відомих зірок (Дж. Тімберлейк, Дженніфер Лопес, Джанет Джексон, Бейонсе, Ашері багато інших) і їх танцюристів в кліпах і на сцені всеосяжні і різноманітні: трохи цього стилю, трохи того стилю,

трохи того стилю і трохи того стилю Існує багатий і завжди стильний хіп-хоп у стилінью-стайл. Танець у стилінью-стайл підкреслює вільну імпровізацію, вміння слухати музику і підкреслювати смислові та мовні акценти і приховані теми в мелодії. Вільна техніка і пластика нью-йоркського хіп-хопу справляє неймовірне враження і є улюбленим стилем багатьох танцюристів. Одним з найяскравіших представників цього напрямку є група Elite Force Crew (Henri Link, Loose Joint).

Основні рухи НС

2.1. Як вже було сказано, нью-йоркський стиль- це постійне поєднання рухів з багатьох танцювальних стилів, тому складно сказати, що цей конкретний рух належить до нового стилю. Чим більше рухової зброї у танцюриста, тим краще, а добре розвинена уява є основою для всіх комбінацій рухів, які складають танцювальний малюнок. Новий стиль -це об'єднання технік, безпереважання брейкінгових елементів із використанням джазових рухів (з акцентом на верхню і нижню частину тіла для розгойдування корпусу). Рухи мають високу амплітуду, з акцентом на восьмінотисі-бемольта стрибки (нью-джек свінг). Для цього стилю характерні пафос і відкритість до експериментів.

2.2. Іншими словами, основою Нового стилю є вільна імпровізація та вміння підкреслити кожен нюанс музики в танці. Унікальна пластика і відчуття постійної свободи, які пропонує новий стиль, зробили його надзвичайно популярним як серед танцюристів, так і серед глядачів Club Dance

Веселі, енергійні, оригінальні та неповторні- клубні танці дозволяють кожному висловити свою індивідуальність, почуття свободи та світогляд. Завдяки клубним танцям ви можете продемонструвати свої навички, вміння та компетенції, а можете просто розслабитися і рухатися за власним бажанням в ритмі сучасної музики. Щоб танцювати, не потрібно дотримуватися суворої послідовності поворотів і

кроків і точно знати кожен рух. Достатньо просто відчувати музику, знати основні рухи та імпровізувати. Клубні танці пропонують виконавцям широку платформу для експериментів, оскільки вони переплітаються з багатьма іншими стилями.

Клубні танці -це запальний, сучасний набір рухів, який дозволяє молодим, активним людям самовиражатися, спілкуючись з людьми в неформальній, розслабленій атмосфері. Перші зародки цього стилю з'явилися в США на початку 20-го століття. Завдяки самобутній афро-американській культурі вуличний рух переросло у вільний і життєстверджуючий рух. З'явилася музика блюзута джазу, сформувався певний сегмент суспільства, який збирався в невеликі групи, щоб самовиражатися не тільки через спів і гру на інструментах, але й через танцювальні рухи.

Найбільший бум устанавленні клубних танців як самостійного напрямку припав на 60-70-ті роки 20 століття. На цей період припадає розширення суспільної свідомості, поява нових культурних течій і психоделічна революція. Гриміла енергійна музика хіпі, під яку танцювала молодь. Нова танцювальна культура поступово поширилася Європою і до 1990-х років захопила світ. Однак клубні танці - це не просто рух, а можливість красиво самовиразитися. З цієї причини були створені спеціальні навчальні заклади, які навчають принципам руху - певних напрямках і дозволяють більш відкрито і сміливо проявляти творчість.

Клубні танці

- Клубні танці – це поєднання різних стилів, таких як гоу-гоу, хаус, фанкі диско. Поєднання різних елементів в одну композицію, вираження себе у найбільш відповідний спосіб та отримання задоволення від танцю - основні характеристики клубної культури. Нижче наведені деякі з характеристик клубних танців: простота освоєння - щоб танцю -

вати не потрібно довго і старанно вчитися, слід тільки відчувати музику і знати основні принципи;

Самовираження- завдяки клубним танцям ви зможете повною мірою проявити свою індивідуальність;

-Елегантні рухи-вивчення клубної культури допоможе вам розвинути грацію і плавність рухів, а також поліпшити поставу

-Впевненість у соціальних ситуаціях- знання основ танцю допоможе вам почувати себе комфортно в незнайомих соціальних ситуаціях

-Вдосконалення свого тіла -вивчення танцювальних рухів не тільки підвищує самооцінку, але й робить людину стрункішою та здоровішою

-Насолоджуватися свободою -основоположний принцип клубного стилю, без якого було б неможливо самовиразитися.

Клубні танці -це унікальний стиль, який дозволяє кожному долучитися до культури, свободи і творчості. При цьому вони можуть виражати себе найбільш прийнятним на даний момент способом. До різновидів клубного танцю можна віднести:

- Джаз фанк;
- Хаус;
- Хастл;
- Рагга Джем;
- Тектонік;
- Фрі Стайл (Гоу-Гоу).

Всі ці стилі вимагають вміння імпровізувати. Танцювальна імпровізація- це набута навичка, яка дозволяє використовувати відомі вам танцювальні техніки за власним бажанням. Техніку можна описати як основну цеглину танцю.

Для того, щоб "викладати" одну з сучасних технік, я повинен знати основу танцю. Це дає мені повне уявлення про будову нашого ті-

ла та його можливості.

Джаз-фанк -це сучасний танцювальний стиль, що спонтанно виник у США близько 20 років тому, увібравши в себе елементи джазової хореографії, хіп-хопу, стрип-пластики, естрадної хореографії та вейкінгу. Це танець контрастів, дефрагментарні, різкі рухи раптово змінюються м'якшими, плавними, що привертає увагу глядачів.

Брітні Спірс, Бейонсе, Крістіна Агілерата, Джанет Джексон. Елементи джазового фанку можна побачити велектризуючому виступі Леді Гаги з великою групою танцюристів.

Джаз-фанк сповнений емоційної експресії, сміливості, манерності та особливої краси. Танцюристи, які обирають цей стиль, потребують багато майстерності та креативності. Вони повинні вміти імітувати, а їхні рухи повинні бути чіткими і точними. Імпровізаційна природа класичного джазу проявляється в рухах танцюриста.

Боббі Ньюберрі вважається засновником цього стилю. Він є популярним американським шоу-хореографом і працював з багатьма артистами, включаючи Емінема та Пінк. Сьогодні його майстер-класи збирають велику аудиторію не тільки в США, але і в Європі, Азії та інших частинах світу.

Джаз-фанк популярний серед молоді в усіх країнах світу. Це універсальна мова, яку розуміють усі Джаз-фанк запозичує елементи з багатьох стилів, тому танцювальна система може варіюватися від однієї музики до іншої. Сьогодні це найпопулярніший танцювальний стиль, який показують у відеокліпах MTV, і один з найбільш затребуваних стилів у сучасній хореографії.

Популярність джаз-фанку пояснюється тим, що він запозичує найкраще з кожного з цих стилів. Здатність імпровізувати та виражати емоції робить танець дуже енергійним, експресивним, динамічним і часто сексуальним. Танцюристи отримують можливість ви-

ражатисебе через мову тіла.

Однією з відмінних рис цього танцю є його імпульсивність. Імпульс формується у верхній частині тіла танцюриста і поширюється від грудей, плечей і ліктів. Тіло швидко рухається в сторони і вперед.

Ця спонтанна пластична активність незмінно привертає увагу глядачів. Ще одна характеристика джазового фанку - хвилеподібні рухи, які змінюються від різких і ламаних до м'яких і плавних. Такий спосіб руху створює красиві та складні візерунки.

Джаз-фанк дуже важко розбити на окремі елементи, і цей танець слідує лише ритму музики, дихаючи і живучи під час виконання музики. Харизма танцюристів особливо помітна і важлива в цьому танці. Джаз-фанк - це чудовий спосіб самовираження позасоціальними умовностями і всіма іншими обмеженнями.

Хаус (Hause)

Початок вісімдесятих років двадцятого століття вважається часом виникнення хаусу як танцю. Спочатку існувала лише хаус-музика, і саме тоді люди вирішили танцювати під ритми нових віянь. Місцем зустрічі молодих людей, яким подобався цей стиль музики, були складські клуби. Другою батьківщиною хаусу став Нью-Йорк, звідки він поширився в усі куточки світу.

Хаус народився в Чикаго в 1970-х роках. Назва стилю також походить від чиказьких клубів, відомих як склади. Саме там діджеї почали грати перші хаус-треки. Однак, лише в середині 80-х років WHOUSE як музичний і танцювальний напрямок був визнаний. Натої час багато діджеїв і танцюристів з Чикаго переїхали до Нью-Йорка, Лондона та інших міст, відомих своїми розвагами. У порівнянні з Чикаго, Нью-Йорк мав більше можливостей для просування нових стилів.

Хаус швидко захопив танцполи головних вечірок міста і почав

стрімко розвиватися. Другою батьківщиною тренду став Нью-Йорк: у 2004 році хаус-музика зазнала серйозної трансформації, а разом з нею і танець: якщо треки 70-х і 80-х років складалися виключно з циклічно-вбарабанних акцентів, то нова музика містила більш складні синкопованими ритмами та останніми тенденціями нью-йоркського електронного танцю. Першими вільними танцювальними рухами були п'ятка-носок, кінчик-степібар'єри в поєднанні з обертаннями і стрибками. Існує безліч кроків, включаючи чіпа-де-брі, удари ногами, слайди і чечітку. Деякі стилі були запозичені з інших стилів, таких як джаз, сальса та чечітка. Пізніше, в середині 1980-х, були додані хіп-хопрухи, такі як "біжучий чоловік" і "альф".

3. Lofting (лофтинг) або The Loft

Чиказький Jacking і нью-йоркський Footwork - це першооснови класичного хауса. Lofting же став елементом цього танцю пізніше.

Сформувався в Нью-Йорку у в середині 1980-х (Loft - назва нью-йоркського клубу, де в перше з'явився елемент лофтингу). Бітхаус-треку затухав, щоб супроводжуватися сольними партіями вокаліста або фрагментами, де на перший план виходила повільна мелодія без активних стрибків чи швидких хвиль. Лофтинг можна умовно розділити на два типи "Це плавні, м'які рухи, пов'язані з "верхами", і рухи з "низів" (виконуються на підлозі), великі за амплітудою і складні для координації.

Тут можуть використовуватися граціозні сучасні рухи, варіації стійокі акробатичні рухи брейк-дансу і капоейри. Основні техніки хаусу включають: джекінг, роботу ногами та лофтинг. Танець вимагає імпровізації і є поєднанням складних, динамічних кроків і плавних, широких рухів верхньої частини тіла. Корпус візуально не наздоганяє ноги, він наздоганяє їх під час танцю. Пружинистість і обов'язкова лег-

кість при роботі стоп повинні бути присутніми, а також досить висока швидкість рухів.

Хастл / Hustle

Існує дві гіпотези що до походження хастла:

-Одна з них полягає в тому, що латиноамериканський хастл, який з'явився завдяки вуличним виконавцям, циганам Флориди та кубоям, є родоначальником хастлу. Рахунок "1-2-&3-4-5-&6" з'явився в результаті спроб адаптувати такі танці, як сальса і свінг Західного узбережжя, до ритмів диско, які були популярні в 1970-х роках. Спочатку цей танець називався диско-свінг.

-По-друге, кінець 70-х років у 20 столітті відомий як "ера диско манії". Нові мелодії створювали нові модні тенденції, які тривали не більше двох тижнів. Так тривало близько чотирьох років. Потім, у 80-х роках, стали популярними повільні пісні. Зі зміною музики чотири дольний крок став три дольним, і танець хастл довелося перебудувувати; варіації на чотири дольний рахунок розглядаються нижче.

Хастл, що походить від англійського слова hustle-це парний танець, заснований на імпровізації та концепціях "взаємодії", "інформації та лідерства". Це загальний термін для танців у стилі диско, які були популярні у 80-х роках минулого століття. "Хастл на три рахунки"-це назва диско-свінгу (диско-фокс), але між ними існують відмінності в основних рухах і деталях взаємодії.

Хастл- це "соціальний танець", його можна танцювати з не знайомими партнерами. Він підходить під будь-яку музику, навчання хастлу не займає багато часу і його може виконати будь-хто, трохи потренувавшись.

Від самого початку хастл існував у вигляді шестидольного кроку "1-2-3-4-5-6". Під впливом латиноамериканських танців, перева-

жно мамбо, до кроку додали "заряд м'яча", і рахунок став "1-2-3 і 4-5-6". Існував також крок на чотири рахунки; у 1975 році, щоб зробити танець більш видовищним, на публічних виступах і змаганнях, як правило, використовують рахунок зараз використовується лише одна частина такту: "1-2-3" або "4-5-6". У Європі та США диско-фокс і хастл зараз танцюють на рахунок "1-2-&3". Учасники міжнародних змагань з Європи ввели новий рахунок "1-2-&3" для хастла.

До цього змагання з хастлу були більше схожі на дискотечні розваги, але згодом з'явилися і спортивні змагання. Перші змагання відбулися в 1995 році і зібрали близько 70 учасників. Організаторами були Марина Лукавіцина та Вадим Савкоз Московського державного університету, які керували клубом Dance College Club. Змагання було організовано відповідно до всіх норм чемпіонату Hustle Usa з 2006 року.

Асоціація спортивного хастлу організовує захід з 2006 року. Jack&Jill-Ivanda Maria-організовується з різними партнерами, а музика невідома учасникам. Партнери повинні продемонструвати здатність вести або слідувати і вловлювати музику на місці.

Рагга Джем

Динамічний танцювальний стиль, народжений серцем і душею француженки Лор Куртельмон. Спочатку молодий хореограф Лора вивчала особливості танцювальної культури Ямайки та Антильських островів і позиціонувала танець як засіб само вираження для прекрасної половини людства. На думку француженок, виразність рухів у поєднанні з досконалим володінням тілом ідеальний спосіб проявити жіночність. Будучи молодою і захопленою викладачкою хіп-хопу в Парижі, вона вірила, що музика і танець можуть і повинні об'єднувати людей з різним кольором шкіри, культурою і релігією. На основі хіп-хопу та ямайських ритмів Лор створила новий стиль, запатентувала його під брендом Ragjamі почала викладати його в та-

нцювальних школах та фітнес-залах. Кольорові жінки дивувалися білим виконавцям і казали: "Дивіться, вона танцює як африканка, вона танцює як африканка". Білі жінки, які бачили виступ Лаури, зрозуміли, що ритми їм теж не чужі, а танець енергійний, красивий і сексуальний. Якщо вони змогли це зробити, то і я зможу!". Ці парижанки об'єднали білих і чорних фанатів своєю любов'ю до RagaJam.

В основі рагамахуму лежить жіночий хіп-хоп танець. Цей танець виконується під музику Ragama hum-симбіоз у реггі, афро та хіп-хопу. Розвиваючи свій стиль, Лаура дозволила своєму тілу говорити за себе і прагнула жити повноцінним життям у танці, не зв'язаним ланцюгами. Її танці покликані відродити в жінці відчуття благополуччя і стимулювати бажання танцювати. Рухи прості і їх можна вивчити безспеціальної підготовки. Характеристики цього енергійного танцю подібні до рухів хіп-хопу. Для нього характерна висока амплітуда врага-джемі. Основний акцент робиться на рухи стегнами і грудьми. Присутні різноманітні шейки.

Стиль рага дуже невибагливий, але надзвичайно різноманітний. Однією з найважливіших особливостей його хореографії є те, що він може створювати цікаві постановки всього за кілька місяців репетицій. Набір рухів невеликий, але можливості для комбінування величезні. Характерними рухами Рагаджа має махи шиєю, стискання грудей, хвилі, рухи стегнами (розведення) та різноманітні обертання. Всі елементи виконуються в низькому положенні, якомога ближче до підлоги. Цей танець чудово тренує нижні кінцівки, розвиває фізичну витривалість і пластику.

Назва Tecktonik походить від назви фестивалю Tecktonik Killer, що проходив у містечку поблизу Парижа. Танець Tecktonik поєднує в собі поп, рок, техно та хіп-хоп рухи. Назва є торговою маркою і

захищена французьким законодавством. Раніше про цей танець знали лише одиниці, але завдяки фестивалю Techno Parade в Парижі про нього дізналося багато людей, а видовище було незабутнім. Тектонік часто називають танцем-електро, електродансом, Vertigo або MilkyWay. Піонери і провідні танцюристи руху вважають за краще називати весь танець електро-дансом.

Цей вид танцю дуже молодий і існує лише близько 10 років. Початок існування тектонічного танцю можна віднести до 2000 року (Париж), а точніше до паризького метро. Це було місце для молодих людей, які не хотіли бути "як усі": у 2007 році танець вперше був представлений публіці 15 вересня. Танець став дуже популярним, чому сприяло поширення відео в інтернеті.

Танець має багато шанувальників. Танець отримав як позитивні, так і негативні відгуки від глядачів. Де хто вважає, що тектонічні танці не мають майбутнього і є тимчасовим явищем, але кількість людей, які хочуть навчитися танцювати професійно, не зменшується. Оскільки цей танець, як і багато інших стилів, заснований на уяві танцюриста, іноді можна побачити дійсно чудові постановки тектонічного танцю. Тектоніка та електро-денс-це, мабуть, одне з небагатьох явищ сучасної культури, яке найбільш повно відображає настрої, спосіб життя та внутрішній світ сучасної молоді.

Не так давно ми стали свідками появи та поширення нового танцювального напрямку, відомого як тектоніка. Серед його прихильників досі точаться суперечки про те, як називати цей новий танець. Tectonics-це бренд, який випускає цілу низку товарів, серед яких світшоти, футболки, бейсболки та шнурки.

А сам танець спочатку був названий електропіонерами Нового танцювального руху, які тепер претендують на назву для цілого стилю і виду тектоніки.

Історія тектоніки почалася в Бельгії, де на початку 21 століття на танцювальних вечірках грали музикув стилі хард-тек, євроданс, хард-трансіджамп. Молодь експериментувала з музикою і танцювальними рухами, щоб виразити себе.

У 2000 році нові музичні та танцювальні тенденції вперше були представлені в одному з клубів за межами Парижа. Новий стиль був з ентузіазмом сприйнятий молодими людьми, які шукали оригінальності та відмінності. Вечірки в клубі Metropole швидко стали популярними і регулярно збирали багато людей, які були прихильниками нового танцювального руху. Через деякий час інший клуб у Ризі почав пропонувати бельгійську музику в стилі Warmup electro і Hardstyle на регулярних вечірках під назвою Teck-tonik Killer. Відвідувачі оцінили цей новий стиль, і вечірки регулярно збирали близько 8000 людей. Найкращі діджеї з усього світу допомагали просувати цю нову музичну і танцювальну течію. Цю ініціативу підхопили інші паризькі клуби, і незабаром вечірки Tecktonik Killer стали популярними серед парижан. Tecktonik вперше був представлений публіці на фестивалі Paris Techno Parade у 2007 році. Від тоді цей новий танцювальний стиль набув всесвітньої популярності завдяки засобам масової інформації та інтернет-ресурсам.

Відомі автори електро-танцювальної музики Lady Tom, Miss Hiroko та Dess також зробили свій внесок у його популярність.

Сиріл Блан, художній керівник "Метрополя", швидко переконався в комерційному успіху Tektonik і запатентував його під назвою Tektonik, скороченою версією назви відомої вечірки. Від тоді різні види і напрямки бельгійської музики і танцювального стилю стали об'єднуватися під загальною назвою Tectonic. Під цією ж назвою випускаються енергетичні напої, а також одяг і взуття з

символікою Tectonic. Спільна комерціалізація проекту викликала негативну реакцію збоку деяких виконавців, які покинули клуби, щоб виступати навулицях. Пік популярності цього руху припав на 2006-2007 роки, а з 2008 року він дещо знизився.

Електро-танець і тектоніка дуже динамічні. Його енергія та чіткі ритми зачаровують. Танцювальні рухи включають елементи техно, хіп-хопу, попінгу та рокінгу. Тектоніка характеризується обертальними рухами стей і передпліч та різними варіаціями погойдування на напів зігнутих ногах. Цей танець вимагає почуття ритму, координації та узгодженості рухів. Рухові характеристики тектонічного танцю варіюються залежно від його стилю.

У тектоніці можна виділити кілька видів:

- Tecktonik
- Tecktonik Kille
- Hardstyle
- Vertigo
- Tecktonik-mix

New Electro Style

їх можна розділити на дві групи:

1. Жорсткі

Хардстайл – це жорсткий, грубий стиль, який вимагає від танцюриста хорошої фізичної форми. Танець базується на махах руками. Це найскладніша з технік. Доступний як для жінок, так і для чоловіків Вертіго. Цей стиль характеризується швидким темпом і більшою рухливістю рук, ніж тіла. Елементи зростаючої складності. Деякі виконавці вважають Vertigo різновидом електростилу в стилі хард стайл. Цей стиль характеризується особливо жорсткою технікою виконання. У ньому задіяні руки, ноги, голова і тіло танцюриста. На відміну від інших

тектонік, танцюрист активно рухається по танцполі. Координація рухів особливо важлива в цьому стилі.

2. soft milky way- стиль тектоніки, в якому важливі безперервні рухи. Це найпоширеніший тип електро-танцю. Цей тип характеризується позитивом, який виконавець повинен завжди демонструвати. Стрибковий стиль. Характеризується тим, що танцювальні рухи виконуються тільки ногами. Ноги почерзі викидаються вперед і назад (створюючи ефект бігу). Темп швидкий, від 150 ударів на хвилину. Тектонік- мікс - танцюристи цього стилю зберігають самобутність тектоніку, але додають інші танцювальні і активно додають рухи зі стилів. Оскільки тектоніка є молодим, повністю сформованим і постійно розвиваючим рухом, межі між цими стилями остаточно невизначені.

Гоу-гоу (Go-GO)

Існує кілька версій його походження, наприклад, "go-go", що походить з англійської мови і перекладається як "давай-давай". Імовірно, це слово вигукнули валимолоді люди діджею, коли танцювали. Французьке слово "agogo" означає "достаток, надлишок", а старе французьке "lagogue" - "щастя, радість". Незалежно від походження слова, людство створило цей танець на початку 60-х років минулого століття. Цікава сцена розгорнулася в голлівудському клубі Whiskya Go-Go. Під стелею клубу знаходилася клітка, в якій танцювали дівчата в коротких спідницях. Приблизно в той же час таке ж явище відбувалося в Японії. Ці виступи вважаються народженням нічного клубу, і майже всі власники нічних клубів зараз наймають танцівниць для залучення клієнтів. Під час війни у В'єтнамі гоу-гоу поширився в нічних клубах і барах Сайгону, де американські солдати шукали розваг, коли бойові дії припинялися.

Гоу-гоу або гоу-гоу-це розважальний танець з еротичним підтекстом, але він не передбачає роздягання. Танець є синтезом імпровізації, розслаблення та енергії, покликаний запалити енергією тих, хто знаходиться на танц полі. Гоу-гоу - це клубний танець, але він складний для виконання з першого разу і вимагає дисципліни та постійних тренувань. Це означає передавати свій позитивний заряд людям в залі, бути в центрі танцювального дійства, звичайно ж, красиво виконувати всі рухи.

У цьому стилі немає перешкод для напрямку і суворого порядку рухів, тому в ньому об'єднано багато концепцій: R'n'B, танець живої хвилі, хаус, фламенко іт.д. Однак танець Іццо не можна описати як просту суміш технік, завждив хаотичному порядку. Щоб танцювати, потрібно володіти багатьма стилями та їхніми техніками. Треба вміти поєднувати стилі, імпровізувати, танцювати з енергією в середині і ритмічно рухатися. Стил ь і темп музики повинні бути основою для імпровізації. Виконавці зазвичай виступають на наданій підставці чи п'єдесталі або на високій сцені.

Вже наприкінці 60-х років. Історія хіп-хопу почала формуватися. Все почалося вафро-американському та латиноамериканському гетто Південного Бронксу, одного з найбільш криміногенних районів Нью-Йорка, де алкоголь, наркотики та вуличні бійки були нормою. Ямайський діджей, який згодом став відомим як Kool Herc, приїхав до Південного Бронксу в 1967 році. Його вважають одним із засновників хіп-хопу. Зі своєї батьківщини він привіз до Нью-Йорка нове розуміння музичної системи вечірок. У США Кул Херк став першим справжнім господарем молодіжного клубного життя. Він організовував власні вечірки, підбирав і ставив платівки, представляв кожен трек. Потім він почав рекламувати під улюблені мелодії, що згодом стало називатися репом у 1974 році один з

діджеїв, Африка Бамбаата, дав назву хіп-хоп частині клубної та вуличної культури, яка розвинулася в самостійний напрямок у 80-х роках. До кінця року реп-музика стала надзвичайно популярною в США, затьмаривши попередній успіх диско, року та кантрі. А до 1990-х років американські хіп-хоп виконавці стали широко відомими за межами США.

Перше десятиліття 21 століття відкрило нову сторінку в історії хіп-хопу. Нові пісні миттєво очолили радіо-чарти, з'явилися десятки відеокліпів та фільмів, які кричали про афроамериканську культуру, а певний жаргон та стиль одягу стали популярними серед прогресивної молоді. Хіп-хоп отримав комерційну підтримку і утвердився як мейнстрімовий напрямок. Сьогодні хіп-хоп танець набуває нових форм, включаючи перформанси, театральні постановки, батли та змагання.

РОЗДІЛ II. ДОСЛІДЖЕННЯ МИСТЕЦЬКИХ АНАЛОГІВ І ПРОТОТИПІВ ТВОРЧОГО ПРОЄКТУ

2.1. Аналіз хореографічних доробків балетмейстерів КНР

Китайський танець досяг свого розквіту за століття дохристиянської ери. За даними китайських мистецтвознавців, музика і танець процвітали з періоду Гуантай до періоду Теу, тобто 2450 років. Європейська цивілізація ще не існувала, а хореографія була особливо шанованою при дворах китайських імператорів. Китайська музика була одноманітною, поезії було мало, тому хореографії бракувало пристрасного руху і вона обмежувалася суто зовнішніми, майже не живими формами.

Для китайської хореографії характерним є те, що вона використовувалася як виховний інструмент для прищеплення особистості до броти, м'якості та ввічливості. Для китайської еліти та імператорської родини танець був обов'язковим предметом, вивчати його дозволялося лише хлопчикам з 13 років. Період навчання тривав три роки. Основними елементами були поклони, присідання та манери. Потім учні переходили до наступного класу, де головним завданням було вдосконалення міміки та рухів.

Таке виховання виховувало лояльність до імператора і призвело до усвідомлення його політичного значення. Для імператорів танець розглядався як засіб консолідації влади та вираження незадоволення і вдячності підданим. На їхню думку, мімічні дії вчили доброти, наближали

до прекрасного і, головне, формували у глядачів уявлення про мир, народжений владою. В імператорському палаці вісім танцюристів виконували по вісім танців. Намісники імператора мали право на шість танців від шести танцюристів, "князі" та міністри - на чотири танці, а вчені- лише на два танці.

Танець починається з трьох кроків виконавця, спочатку до глядачів, а потім від них. Він включає всебі поз, жести і рухи, які допомагають глядачеві зрозуміти природу дії. Потім слідує згинання та розгинання тіла, невід'ємною частиною яких є міміка. "У" або "ю" (китайською мовою "танець") недопускав люб'язностей під час виступу. Основними танцями є "і у" (танець "білогопера", яке тримає виконавець), "ху" (танець з прапорцями в руках, вишитими різними кольорами) та "народний танець", який виконується голими руками. Завжди була компанія, а музика виконувалася відповідно до певних норм. Музичними інструментами були і ау (флейта), кан (щит), барабаніці (сокира). Сьогодні танець є об'єктом спостереження для народу Китаю. Артистів запрошують на фестивалі, щоб показати вистави, які включають історії про боротьбу між злими і добрими духами. Молодь не збирається для ігор і танців. У китайців немає народних танців. Причина зупинки розвитку хореографічного мистецтва в Китаї криється в душі китайського народу, який є спокійним і зосередженим на розвитку матеріальної праці.

Багато дослідників хіп-хоп культури називають брейк-дан с четвертим елементом (танцем). Це не зовсім правильно, оскільки брейк-данс-не єдиний танцювальний стиль хіп-хоп. Сюди входять хаус-танці, попінг, рокінг і хіп-хоп (як зазначалося раніше). Наше завдання-розглянути хіп-хоп танець як соціокультурний феномен. У широкому сенсі хіп-хоп - це все, що танцюється під хіп-хоп музику. Оскільки хіп-хоп має безліч технік і

відкритий для експериментів та імпровізацій, його важко класифікувати за стилями, техніками чи напрямками. Що можна сказати з упевненістю, так це те, що хіп-хоп - це не народний танець, не класичний танець і не технічний танець. Це окремий і широкий напрямок танцювального мистецтва. Особливістю цього напрямку є його характер, його акторська складова. Хіп-хоп танець знаходиться під сильним впливом африканського джазу (афро-джазу). Як для афро-джазу, такі для хіп-хопу характерне "розслаблення тіла" і бажання рухатися на підлозі ("кьюті"). Це пов'язано з тим, що афро-канадський бог знаходиться не на небі, а на землі.

Танець - це складне явище з довгою історією становлення. Багато концепцій вказують на те, що функції танцювального мистецтва трансформувалися з плином часу. Приклади світових цивілізацій (Китай, Єгипет, Греція) показують, як соціальні, політичні та релігійні особливості впливали на розвиток конкретних танцювальних форм. Сьогодні активно розвиваються такі стилі вуличного танцю, як брейк-данс, рокінг, попінг, хау сі хіп-хоп. Поняття "вуличний танець" тісно переплітається з поняттям "соціальний танець", оскільки в ньому немає специфічних вимог до статі, віку чи рівня виконавця. Під соціальним танцем зазвичай розуміють танцювальну творчість у різних соціальних, дозвіллевих та побутових ситуаціях. Однією з його головних особливостей є імпровізація та важливість індивідуальності танцюристів. Його основними функціями є єднання тако мунікація". "Вуличний танець" безпосередньо переплітається з хіп-хоп культурою, яка з форми протесту перетворилася на форму взаємодії з різними структурами. Одним з елементів хіп-хоп культури є танець. Хоча його зазвичай називають брейк-дансом, брейк-данс - не єдиний танець у хіп-хоп культурі.

2.2. Хореографічні твори українських та європейських хореографів.

Мистецтво хореографії продовжує розвиватися, з кожним днем встановлюються нові форми і норми у виконавському просторі, створюються нові хореографічні твори за сюжетами літературних творів.

Визначення та аналіз створення хореографічного твору, специфічних методів створення та цілісної передачі образу сюжету персонажів балетної вистави здійснювали такі хореографи та дослідники: Олег Гольдріх, Олександр Плахотнюк, Ростислав Захаров, Олександр Колосок, Оксана Рань, Іван Колосок та інші, Оксана Ран, Микола Серебряніков, Іван Смирнов та інші. У книзі Олега Гольдріха "Хореографія" проаналізовано особливо стіком позиційної структури хореографічних творів звикористанням фрагментів малих танцювальних форм, хореографічних номерів та методично-театральних прийомів у створенні сценічних образів відомими балетмейстерами. Створюючи хореографічний твір як балетмейстера бо переглядаючи та аналізуючи завершену сценічну постановку як широкий глядацький загаль, можна визначити важливу роль танцювальної частини у представленні малих танцювальних форм, таких як соло, дуети та тріо. Адже кожен хореографічний твір містить ідею хореографа, сюжет і лібрето, яке може бути оригінальним, створеним самим хореографом, або запозиченим з улюбленого літературного твору, фільму чи оповідання. Сюжет хореографічного твору передбачає наявність головного і другорядних персонажів, які своїми танцювальними рухами і жестами демонструють і передають цілісність і послідовність послідовності дій, виразність задуму хореографа і чіткий сценічний образ героїв твору.

Таким чином, мала форма танцю сприяє якісному і чіткому формуванню та сприйняттю глядачами сценічного образу персонажів. У хореографічних творах на перший план висуваються образи і через них розкриваються смисли, думки та ідеї. Формуючи літературно-театральний образ персонажів, хореограф разом з майбутнім виконавцем визначає основні риси особистості персонажа, емоційний стан, який потрібно передати, тип поведінки, розуміння часу і середовища, в якому персонаж з'являється в сюжеті, загальній постановці і в цьому невеликому за форматом танцювальному уривку. Ролі персонажі в необхідно уточнити, а також проаналізувати впливи та взаємовідносини між головними героями. Це пов'язано з тим, що в поєднанні із засобами хореографічної лексики, пантоміми та жесту вона слугує допоміжним засобом для передачі всіх відмінних рис літературних образів персонажів. Одним із способів підкреслення хореографічних рис персонажів за допомогою малої танцювальної форми є кордебалет. Іноді балетна труппа втілює всю хореографію, таким чином вписуючи постановку в хронологію твору.

ТВОРЧИЙПРОЄКТ

РОЗДІЛ 1. КОМПОЗИЦІЙНИЙ ПЛАН ХОРЕОГРАФІЧНОЇ КОМПОЗИЦІЇ «ТАНЦІ НА ШАНХАЙСЬКИХ ВУЛИЦЯХ»

Створення танцювальної композиції «Танці на шанхайських вулицях» стала історія, що була почута авторкою від групи шанхайських танцівників. Окреслена танцювальна група сформувалась дуже давно з числа аматорів, які прагнули досягти виконавських вершин у сучасному танці, але не мали для цього жодних умов: репетиційної бази, костюмів, тренерів тощо. Їх творчий шлях розпочинався з репетицій у приміщеннях, що були зовсім не пристосовані для хореографічного мистецтва, а коли таке приміщення не знаходилося, то репетиції відбувались просто неба. Незважаючи на складні умови команда, завдяки наполегливості та працьовитості, змогла досягти вершин виконавської майстерності та отримати перемогу на танцювальних змаганнях.

«Танці на шанхайських вулицях» - це емоційний сучасний танець, що висвітлює часи становлення виконавської майстерності танцювальної команди.

1.1. Основні характеристики хореографічного твору.

Тема композиції – сучасний вуличний танець в контексті урбаністичної культури.

Ідея композиції – прагнення людини до ідеалу не залежить від зовнішніх чинників, а лише від її наполегливості та працьовитості.

Видхореографії:сучасна китайська хореографія.

Жанр:хип хоп.

Форма твору: хореографічна композиція.

Час дії: дія відбувається у теперішній час на одній із вулиць Китаю, тепла пора року.

Місце дії: вулиця міста, що розташована у центрі Шанхая не східному узбережжі. Це найбільший і квітучий китайський мегаполіс, а також діловий центр країни.

1.2.Дійові особи та їхня стисла характеристика.

Виконавці хореографічної композиції – група чоловіків та жінок виконують вуличний танцювальний стиль, який в основному супроводжується хіп-хоп музикою і музикою, яка розвивалася як частина хіп-хоп культури . Він включає в себе широкий діапазон стилів, таких як брейк-данс, локінг, поппінг.

Шанхайські вуличні хіп хопери – групамолодих людей різного віку. Стиль хіп-хоп-моди для хлопців і дівчат — це насамперед за все вільні майки, футболки з принтами, об'ємні бомбери, толстовки з глибокими капюшонами, трикотажні шапки, які майже закривають очі, бейсболки з прямими козирками, джоггер і мішкуваті штани. Виконавці веселі, завзяті, темпераментні.

1.3. Лібрето.

Сучасна танцювальна культура — невід'ємний елементи урбаністичного світу. Її різноманітність вражає кількістю стилів, відмінностями у виконання, хаактером, темпераментом. В сучасній танцювальній культурі кожна людина може знайти стиль, який буде характеризувати її внутрішнє

самовідчуття. Члени команди сучасних вуличних танцівників з Шанхаю, об'єдналися саме навколо сучасного вуличного танцю, який став для них покликом душі. Їхня історія — історія становлення вуличний команд повсьому світу. Маючи лише бажання досягти успіхів та вершин танцювальної майстерності, вони рішуче розпочали наполегливий шлях до перемоги, що простирався через терени до зірок. Зрештою, не зважаючи на складні репетиційні умови просто неба втому, відсутність підтримки, результати не змусили себе чекати.

1.4. Розгорнутий зміст хореографічної композиції.

Вступ: у надвечірній час навулицях міста Шанхай з'являється молодь, вдягнена у широкі толстовки та широкі штани. Вони — представники вуличної хіп-хоп культури, сучасна молодь міста.

Хлопці та дівчата розпочинають тренування, , їхні рухи набувають все більшої краси після декількох повторень. Зрештою ці рухи починають поєднуватись у комбінації та створювати танець. Кожен з учасників команди намагається виокремитись з натовпу та показати свою майстерність. Друзі по команді підтримують один одного, адже вони розуміють, що виконавська майстерність кожно з них — це рівень команди. Танцівники постійно переміщуються, відтворюючи в соєму танці рисунки, які вони спостерігали в оточуючому їх середовищі, ускладнюють свої комбінації рухами та трюками. Наприкінці танцю їхній виконавський рівень досягає найвищої майстерності і вони разом танцюють спільну комбінацію. Хлопці і дівчата розуміють, що тепер вони готові підкорювати професійну сцену та брати участь у міжнародних змаганнях.

1.5. Драматургія хореографічної композиції.

«Танці на шанхайських вулицях» - хореографічна композиція, що складається з трьох части, які поєднані основною думкою.

ЕКСПОЗИЦІЯ

Хлопці та дівчата починають збиратись на вулиці для проведення репетиції, не маючи власної репетиційної бази, але прагнучи досягти значної майстерності та перемогти на змаганнях.

ЗАВ'ЯЗКА

Танцівники починають виконувати вправи для розігріву тіла, їхні рухи починають набувати майстерності. Вони відчують спільний ритм, поєднуючись в один творчий колектив.

РОЗВИТОКДІЇ

Рухи танцівників ускладнюються, вони додають до них цікаві переміщення, виконують сольні комбінації, розвиваючи тим самим свою власну майстерність та виконавський рівень всієї команди.

КУЛЬМІНАЦІЯ

Майстерність хлопців та дівчат досягає найвищого рівня, вони виконують найскладнішу комбінацію, розуміючи що тепер вони здатні перемогти на конкурсах.

РОЗВ'ЯЗКА

Танцівники у доброму настрої завершують тренування. Їм вдалося відпрацювати рухи, зібрати навколо себе зацікавлену публіку та подарувати всім чудовий настрій. З відчуттям виконаного завдання танцівники розходяться по своїх домівках.

1.6. Музичнийаналіз.

Музика до танцю сформована з декількох танцювальних композицій китайських авторів сучасної популярної музики. Вона має національний колорит та деменструє національну ідентичність. Хореографічна композиція триває протягом 5 хвилин, 27 секунд.

ПЕРШАЧАСТИНА

Перша частина музичного супроводу маємузичний розмір — 2/4, темп виконання — помірний. Автор музики ShackJ. Вона має чітко регламентовану ритмічну структуру, яка добре ретранслює процес початку

репетиції.

ДРУГА ЧАСТИНА

Музичний розмір — 2/4, темп звучання музичного супроводу - наблизений до швидкого. Автор музики - EZ For Game. Музика характеризується частою зміною тембру, регістру. В ній є наявними часті зміни легато на стокато. Таким чином вона добре характеризує кожного окремого виконавця.

ТРЕТЯ ЧАСТИНА

Кульмінація твору. Музика динамічна, написана в мажорі. Музичний розмір 2/4. Тем виконання досить швидкий, ритм чіткий. Біт рівномірний.

1.7. Костюми(зображення та опис).

ЧОЛОВІЧІЙ костюм: біла толстовка з яскравим біло-помаранчевим принтом, широка за кроєм. Штани подібного кольору та крою до толстовки. Всі учасники одягнені однаково, що говорить про їхню приналежність до однієї команди.

ЖІНОЧІ костюми: жіночий костюм співпадає з чоловічим.

1.2. Реквізит(зображення та опис).

Біла хустка.

1.3. Світлова партитура.

00:00–00:26– світло темне, з додаванням червоних та жовтих прожекторів, які вихоплюють почерзі танцівників.

Далі сцена починає наповнюватись білим та жовтим кольорами. В кульмінації світло максимально яскраве.

Висновки

У магістерській роботі світ танцю визначає власні закони відображення дійсності, засновані не на буквальній відповідності між життям і художнім матеріалом, а на певному ступені вірності образно-поетичному відображенню життя.

Масовий сучасний танець, в силу свого зображально-виражального потенціалу, більше, ніж будь-який інший вид мистецтва, є джерелом натуралістичної деталізації, повсякденності та побутової достовірності. Мова танцю - це, перш за все, мова людських емоцій, і якщо слово щось виражає, то танцювальний рух виражає його, і тільки в злитті з іншими рухами він служить для розкриття всієї образної структури твору.

Наразі перед вітчизняною психологією та психокорекційною практикою стоїть завдання пошуку нових ефективних діагностичних та психокорекційних методів, які б максимально відповідали людській природі. Таким методом є танець. Сьогодні традиційним є використання танцю як засобу вираже-

ння емоцій, зняття психологічної напруги, покращення емоційних станів, стимулювання творчої активності тощо.

Використання танцю як засобу діагностики та модифікації стосунків у групах ще потрібно продемонструвати. На разі існують досить суперечливі уявлення про танець. Майже всі дослідники погоджуються, що танець - це ритмічний рух. Вважається, що ритм виконує різноманітні функції, в тому числі магичні та космологічні.

Однак міркування вчених пішли в іншому напрямку. Дехто вважає, що "витокитанцю, й мовірно, сутосексуальні" і трактує танець як кінетичне і ритмічне вираження сексуальної енергії та еманацию еротизму.

До цієї точки зору примикає ідея, що танці людини і тварин генетично пов'язані. Однак, як показує Круткін, "людські тілесні рухи відразу формуються як людські.

Так, розглядаючи танець як суто людське надбання і особливий соціокультурний феномен, німецький вчений К. Бюхер на основі численних етнографічних джерел довів, що джерелом ритмічних танцювальних рухів первісної людини є ритмічний спосіб праці. Плеханов також підкреслює зв'язок первісних танців з технічними процесами того часу, але любовний танець не може бути пояснений з цієї точки зору і є "вираженням рудиментарних фізіологічних потребі погоджуються, що він має багато спільного з мімікою кохання у мавп". На противагу цим поглядам, І. Хейзінга розглядає та нейякнайчистішу і найдосконалішу форму гри.

На ранніх етапах розвитку людства танець відігравав важливу роль у суспільному житті, адже, згідно з дослідженнями Е.А.Королювої, первісний танець був не тільки засобом вивільнення та си-

нхронізації духовних почуттів членів племені, а й засобом накопичення, збереження та передачі досвіду підростаючому поколінню, навколишньої дійсності. Він був також засобом визнання і самопізнання, засобом спілкування між чоловіками і жінками. Більше того, танець набував символічної функції, стаючи своєрідним соціальним маркером, знаком приналежності до певного племені.

Так, з точки зору психологічного підходу, танець - це текст, який розуміється як сукупність символів, що мають просторово-часову структуру і передають інформацію про особистісні риси індивіда та його статусу стосунках; на цьому принципі побудований "новий танець" А. Дункан, який вона описує як "рух, що досконало виражає тіло, душу і рух, який ідеально виражає тіло даного індивіда, душу даного індивіда".

Крім біологічного, соціокультурного та психологічного підходів до танцю, в літературі також зустрічаються уявлення про космічний сенс танцю, засновані на розумінні того, що танець-це "особливий вид руху", який виражає ритм Всесвіту, ритм самого життя. Масова сучасна хореографія - засіб естетичного виховання широкого профілю, її специфіка визначається різнобічним впливом на людину.

Як і музика, танець, вирішуючи питання естетичного і духовного розвитку та виховання дітей, надає можливості для фізичного розвитку. Найкраще тренування рухових навичок, яке відбувається під час хореографічного процесу, пов'язане з мобілізацією.

Найкраще тренування моторики, яке відбувається під час хореографічного процесу, пов'язане з мобілізацією там активним розвитком багатьох фізіологічних функцій людського організму, таких як кровообіг, дихання та нервово-м'язова активність. Розуміння власних фізичних можливостей допомагає розвинути впевненість у собі та запобігти виникненню різноманітних психологічних комплексів.

Сучасний масовий танець, з його швидкими ритмами та незвичними, складними позиціями, добре розвиває витривалість, вестибулярний апарат, дихання та серцеву діяльність. На жаль, в нашій країні термін "масові сучасні танці" може означати що завгодно.

Цей напрямок танцю з'явився в нашій країні не так давно і пройшов досить складний шлях розвитку. Мені здається, що багато проблем з його розвитком пов'язані не тільки з зовнішніми причинами (відсутність фінансування, системи освіти, інфраструктури), але й з внутрішніми, а саме з відсутністю чіткого розуміння танцю як сучасного мистецтва, що вимагає відповідної системи художньої свідомості та мислення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бартус Є. Отношение общества к людям с ограниченными возможностями URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/otnoshenie-obschestva-k-lyudyam-s-ogranichennymi-vozmozhnostyami/viewer>
2. Благодійний фонд Допомога інвалідам України URL: <http://ukrhelp.net/en/statistika-invalidizatsii-v-ukraine.html>
3. Бочаров Ю. Клод Моне: укол зонтиком. –«Караван историй», 11/2004, с.277-294.
4. Верховна Рада України. Голос України // Газета. – 2020. - №210(7467)
5. Вибране. Алісія Алонсо – легенда кубинського балету URL: <https://izbrannoe.com/news/lyudi/alisiya-alonso-legenda-kubinskogo-baleta/>
6. Відчуй URL: <https://vidchui.org/pro-nas/>
7. Віолло-Авдієва В. Танцюючи в темряві: хореографія для людей, котрі не бачать URL: <https://specialviewportal.ru/articles/post216>

8. Грінькова К. Свет в конце тоннеля: жизнь и танец слепой прима-балерины URL: <https://blog.predanie.ru/article/svet-v-kontse-tonnelya-zhizn-i-tanets-slepoj-prima-baleriny/>
9. Діти тиші(1986) URL: http://moviestape.net/katalog_filmiv/drama/4310-dti-tish.html
10. Кондратова В. Стиль невозможного. Как слепой художник из Харькова пишет картины URL: <https://www.liga.net/amp/society/articles/stil-nevozmojnogo-kak-slepoy-hudojnik-iz-harkova-pishet-kartiny><https://www.liga.net/amp/society/articles/stil-nevozmojnogo-kak-slepoy-hudojnik-iz-harkova-pishet-kartiny>
11. Конєва Т. Ідея природного людського прагнення до щастя і світла у повісті В.Г. Короленка «Сліпий музикант» URL: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/3542/1/Koneva.pdf>
12. Кошелева О. Психологические особенности глухих и слабослышащих людей и их проявления в обществе URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/psihologicheskie-osobennosti-gluhih-i-slaboslyshaschih-lyudey-i-ih-proyavleniya-v-obschenii>
13. Куриленко В. Генії внаслідок короткозорості URL: http://health-ua.com/pics/pdf/ZU_2011_09/57.pdf
14. Новини України і світу. Інклюзивний словник URL: <https://nv.ua/ukraine/inkluzivnyj-slovar-kak-pravilno-obshchatsja-s-ljudmi-s-invalidnostju-2458698.html>
15. Новоселицький М. Соціалізація спільноти незрячих громадян України. Голос України. 2020. 13 листопад.(№210). С. 8
16. Нужная М., Казначеева Л. Соціальна адаптація інвалідів у громадському суспільстві. Соціальний педагог. 2021. № 11. С. 16-21 1
17. Сидельнікова А. Очима Моне: об особом зрении, уникальной сетчатке и слепоте художника URL: https://artchive.ru/publications/1824~Glazami_Mone_ob_osobom_zre

- nii_unikal%27noj_setchatke_i_slepote_khudozhnika
18. Сорокіна Т.С. Історія медицини: підручник. – 2-е вид., випр. І доп. – М.: ПАИМС, 1994. – 384 с., табл., схеми., бібліогр.
 19. Ступак Ф.Я. Історія медицини: підручник / Ф.Я.Ступак – Видання 2-е, випр. і доп. – К.: Книга-плюс, 2016. – 176 с.
 20. Танець «Тисячерука Гуанінь» URL: <https://www.youtube.com/watch?v=tH2qOZsnwcw&t=209s>
 21. Танцюють всі 4 – Танець сліпих людей(2011) URL: <https://www.youtube.com/watch?v=UCKGNf9VA5E>
 22. ТОВ Видавнича група «Шкільний світ». Інклюзивна освіта: суть. закордонний досвід та завдання психолога. Школа . 2019. - №5100. С. 6 – 15
 23. Українська правда. 5 проєктів, які інтегрують людей, що чують, у світ URL: <https://life.pravda.com.ua/society/2018/11/13/225342/>
 24. Українське товариство глухих URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Українське_товариство_глухих
 25. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини. Люди з вадами слуху потребують особливої уваги і захисту в період воєнної агресії URL: https://ombudsman.gov.ua/news_details/lyudi-z-vadami-sluhu-potrebuyut-osoblivoyi-uvagi-i-zahistu-v-period-voyennoyi-agresiyi
 26. Хелпус. Этот слепой танцор доказал всем: чтобы танцевать - видеть необязательно URL: <https://helpus.org.ua/a.php?n=520897>
 27. Ютуб. «Тиша». Бродский URL: https://www.youtube.com/watch?time_continue=12&v=Tb5ZXUflp8o&feature=emb_logo
 28. FightFotRight. Підтримуємо українців та українок з інвалідністю під час війни URL: <https://ffr.org.ua/projects/support-in-war/>
 29. Impuls 24/7. Як викликати швидку допомогу URL: <https://impuls24.com.ua/uk/yak-vyklykat-shvydku-dopomogu/>
 30. Radio-Canada. Des danseuses aveugles se taillent une place dans le ballet

classique

brésilien

URL:

<https://ici.radio-canada.ca/nouvelle/528145/danseuses-aveugles-ballet-bresil>

ДОДАТКИ

